

Ой та тебѣ побратиме,
Побратиме налбантино !
Ела ела да ти платиѣ,
Защото то ми коня кова,
Съ трийсетъ оки подкови,
За триста кара грошови,
На юнашка вересия,
За нѣдина тънка снага !
Налбанта го е треска втресла.
Да си бѣга не са убѣгва,
Да са крие не са у крийва,
Най си излѣзе предъ първана,
Отъ далечъ му поклонъ Струва,
Отъ близо го мило моли.
Първанъ му поклонъ не гледа,
Нето си му молба слуша,
Най си извади тънка сабя,
Първо му глава отрѣза
Огъ предъ я сѣдло покачи,
После му снага насечи,
На дребни ситни кжсове
И я по стрехи накачи,
Секий, като мине да гледа
За поменъ нещо да види,
Да види и дълго да помни,
Кога са е черъ налбантинъ
Съ добаръ юнакъ под'игравалъ
И съ него са шегж шегувалъ.
И си коня пакъ разяри,
По солунски тамъ калдарми,
Конъ му рипка та играе,
Съ крака си калдарми кжрти,
Съ очи си звѣзди снемва,
Съ джхъ си комине сваля.
Че полетя боленъ Първанъ,
Вихро са димно понеси
Презъ Солунъ града голѣма,
Кат' бурна страшна стихия,
Че си отиде отиде
Въ ножарска тъмна чаршия
И са ясно тамъ спровикна :
Ой та тебѣ побратиме,
Побратиме ножарино !
Излезъ скоро та са не май !
Ела ми тука да ти платиѣ,
За дѣто ми сабя оми,